

Looking for Eric

(2009 - Buscando a Eric), de Ken Loach

Sinopsi

Eric Bishop, un carter de Manchester fanàtic del futbol, travessa una crisi vital. Davant d'ell mateix els seus dos fills fan tripijocs de tota mena, la seva filla li retreu que no sàpiga estar a l'altura i, en general, la seva vida sentimental és un desastre. Inesperadament, una tarda se li apareix, a casa seva mateix, Eric Cantona, el seu ídol de tota la vida: l'exestrella francesa del Manchester United, el seu equip.

Fitxa tècnica

Director ····· Ken Loach
 Guió ····· Paul Laberty
 Productor · Tim Cole, Rebecca O'Brien
 Fotografia ····· Barry Ackroyd
 Repartiment ····· Kahleen Crawford
 Disseny prod. ····· Fergus Clegg
 Direcció artística ····· Julie Ann Horan
 Música ····· George Fenton
 So ····· Ray Beckett
 Any de producció ····· 2009
 Nacionalitat ····· Regne Unit, Bèlgica,
 Espanya, França, Itàlia
 Durada ····· 100 min

El seu amic el fantasma

La meua ignorància futbolística va fer que fins que no vaig veure al festival de Canes *Buscando a Eric*, de Ken Loach, no descobrí que Eric Cantona era un mite. El jugador francès va aconseguir que el Manchester United guanyés quatre anys consecutius la lliga anglesa i això el va convertir en un heroi. Des d'aquesta perspectiva, podem entendre *Buscando a Eric* com una pel·lícula d'insomni, en la qual Loach ens demostra que gràcies al futbol són possibles determinades formes de sociabilitat i que els mites de la pilota poden ajudar a determinats personatges de classe mitjana a creure que les victòries vitals són possibles. *Buscando a Eric* té com a protagonista un carter anomenat Eric Bishop que malviu o viu com pot, que té problemes familiars i que els seus fills es fiquen allà on ningú els demana. L'única sortida que hom té per emocionar-se i celebrar la victòria quan mira els partits de futbol. Tots els seus fantasmes han estat forjats a partir dels grans partits de la lliga anglesa

i els seus herois són aquells que han aconseguit que el Manchester ocupés un lloc important. Mentre els americans en crisi somnien amb l'existència d'un superheroi que arregli tot allò que mai la justícia no podrà ordenar, el protagonista de la pel·lícula de Ken Loach somnia amb Eric Cantona. Si Clark Kent/Superman és capaç de trobar-se sempre en el lloc oportú, en el moment clau, l'espectre d'Eric Cantona pot ser invocat i aparèixer en la vida del pobre carter anglès per demostrar-li que els mites també són humans.

Si Eric Bishop convoca l'esperit d'Eric Cantona per poder arreglar el seu petit món, el guionista Paul Lavarty –fidel a les últimes pel·lícules de Loach– sembla voler convocar l'esperit d'una pel·lícula de la Walt Disney: *Mi amigo el fantasma* (1968), de Robert Stevenson. És com si aquesta pel·lícula que va marcar tota una generació de nens també estigués instal·lada en l'inconscient del guionista i convertís el cinema de Ken Loach en una variant per adults de les pel·lícules de Disney dels seixanta. *Mi amigo el fantasma*

Fitxa artística

Eric Bishop ····· Steve Evets
 Eric ····· Eric Cantona
 Lily ····· Stephanie Bishop
 Ryan ····· Gerard Kearns
 Jess ····· Stefan Gumbs
 Sam ····· Lucy-Jo Hudson
 Daisy ····· Cole Williams
 Daisy ····· Dylan Williams
 Jove Eric ····· Matthew McNulty
 Jove Lily ····· Laura Ainsworth
 Pare ····· Max Beesley
 Nòvia ····· Kelly Bowland
 Meatballs ····· John Henshaw
 Splenn ····· Justin Moorhouse

explicava la història d'un grup d'atletes de segona fila que s'instal·laven en un castell escocès on el fantasma d'un pirata –Peter Ustinov– els ajudava a guanyar uns jocs olímpics escolars. No resulta gaire complicat deduir que el fantasma d'Eric Cantona és com el fantasma del pirata de la pel·lícula de Loach. Al final, tots dos ajuden a resoldre els conflictes. Mentrestant, el guió de Paul Lavarty passa del retrat social a la crònica d'una extorsió que només amb l'ajuda del fantasma que promou la solidaritat futbolística es pot acabar de resoldre. Ara que els partits de futbol comencen a ocupar les sales de cinema, resultava lògic que les ficcions cinematogràfiques decidissin invocar els espectres del futbol.

Angel Quintana,
El Punt, 01/12/2009

Crítica

Loach se reinventa y se descubre romántico con una insólita y brillante comedia dickensiana que se lee, no obstante, como un trabajo menor. El tiempo ha acabado por ablandar el corazón materialista de Ken Loach. La miseria de los humildes sigue clamando al cielo, pero los finales felices son ahora una posibilidad viva en un cine en el que antaño eran sólo una incómoda antítesis y una desviación edulcorada de las fauces de la realidad mordiente. A Loach le interesa

cada vez menos la vida laboral de sus personajes. Eric es un cartero sin conflictos sindicales cuya actividad profesional (o la ausencia de ella) ocupa un lugar marginal en su vida. El director de *Agenda oculta* completa en él su traslado al intimismo, a la ajetreada conflictividad de la vida privada.

Hace una década nadie habría creído en la posibilidad de ver a Loach reivindicándose como hacedor de comedias en el lado amable de la vida. Pero *Buscando a Eric* es muchísimo más que una reconversión risueña, e inevitable, en un director con necesidad clínica de explorar nuevos registros. Su última película se revela, de hecho, insólitamente optimista, extrañamente vital. Loach, quién le ha visto y quién le ve, se saca de la manga una ficción a la Dickens en la que el fantasma de las Navidades pasadas es un bronco futbolista retirado que susurra buenos consejos al hombre que lo invocó: un padre de familia con el agua al cuello por lo descarriados que andan sus dos hijos adoptivos y porque rumia aún la cobardía que años atrás le hizo perder el rastro y el corazón de la mujer que amaba.

Loach es Loach de la cabeza a los pies, y más allá del tono amable y sentimental de su película, revisitamos paisajes de sobra conocidos: unos suburbios donde se hacina la amenaza de la desintegración perpetua, el aliento en el cogote de la tentación criminal, la brutalidad infame de la policía, la soledad

crónica y las familias hechas mil pedazos. Pero cambia radicalmente el tono: Loach se concede ser romántico; se viste de Capra abriendo ventanas a segundas oportunidades; como James Stewart en *¡Qué bello es vivir!*, Eric descubre que nadie es inútil si tiene amigos, y que no hay error que el tiempo no pueda enmendar, o pecado que no encuentre el camino a la salvación.

En el tercer acto reconocemos a duras penas a un Loach irreconocible, cuyas canas han amansado el carácter y han abierto la puerta a la consolidación de la fe (quién lo diría) en el género humano. *Buscando a Eric* sigue moviéndose muy lejos de los parámetros admirables del cine ochentero del maestro inglés, pero sigue también sin inclinar la rodilla ante la mediocridad. Es, no hay duda, un Loach menor, como casi todos los de la última década, pero delata también la madurez sentimental de un cineasta que ya no tiene cuerpo para salir a partirse el pecho por la clase obrera en las barricadas.

Roberto Piorno

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.